

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců JUDr. Lenky Novotné a Mgr. Jiřího Vilda ve věci

žalobce: **V. B. N.**, narozený dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2021, č. j. MV-155115-2/OAM-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2021, č. j. MV-155115-2/OAM-2021, kterým bylo formou usnesení poznamenaného dopisu konstatováno, že žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu nebyla podána žadatelem osobně, ač k tomu byl ve smyslu § 169d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. povinen.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. B.

Z usnesení vyplývá, že nesplnění povinnosti osobního podání žádosti má za následek, že žádost není podána a řízení o ní není zahájeno. V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 23. 9. 2021 prostřednictvím datové schránky svého právního zástupce, podal u žalovaného, žádost o vydání povolení k trvalému pobytu s tím, že toto své podání hodlal do 5 dnů osobně potvrdit ve smyslu § 34 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., přičemž vzhledem k tomu, že 28. 9. 2021 byl státní svátek, konec této lhůty připadl na den 29. 9. 2021. Žalovaný však na doplnění podání nevyčkal a žádost vrátil žalobci prostřednictvím datové schránky jeho zástupce již 29. 9. 2021. Pokud se žalobce dne 29. 9. 2021 dostavil osobně na pracoviště žalovaného, bylo mu sděleno, že podání nemůže potvrdit, protože řízení bylo již ukončeno usnesením napadeným touto žalobou. Jeho osobně podaná žádost byla přijata s tím, že se jedná o zahájení nového řízení a nikoli o potvrzení žádosti podané elektronicky dne 23. 9. 2021. Usnesení žalovaného považuje za nezákonné a předčasné, neboť žalovaný byl před jeho vydáním povinen vyčkat jeho doplnění.

2. Žalobce dále argumentoval tím, že poté, co byla rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2021 v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-3464/PP-2021 zamítnuta jeho žádost o přechodný pobyt a stanovena lhůta pro vycestování v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí, jejíž uplynutí by mělo za následek zánik oprávněnosti jeho pobytu v režimu § 87y zákona č. 326/1999 Sb., se pokoušel o registraci k osobnímu podání žádosti na pracovišti žalovaného v Ústí nad Labem, byly mu však nabídnuty termíny až po dni zániku oprávněnosti jeho pobytu. Proto zvolil postup, jehož správnost potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 Ans 9/2012-35 ze dne 29. 11. 2012, a to formou elektronického podání žádosti a jejího dodatečného osobního potvrzení. Má za to, že i v případě, kdy zvláštní zákon, jímž je zákon č. 326/1999 Sb., předeписuje osobní podání žádosti, není vyloučen postup podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, umožňující elektronické podání do 5 dnů potvrdit osobním podáním.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že dle jeho názoru usnesení, jímž bylo konstatováno, že žádost o vydání pobytového oprávnění nebyla podána osobně, ač takto podána být měla, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba proti němu proto není přípustná. Konstatoval, že rozhodnutí ze dne 13. 8. 2021, č. j. OAM-3464/PP-2021 nabylo právní moci již jeho oznámením žalobci, tedy dnem 20. 8. 2021 a tímto dnem zaniklo oprávnění žalobce pobývat na území ČR podle § 87y zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1. 8. 2021. Ode dne následujícího začala žalobci plynout lhůta 35 dnů k vycestování, v níž byl povinen se dostavit ke správnímu orgánu za účelem vydání výjezdního příkazu, což žalobce učinil dne 30. 8. 2021, kdy mu byl vydán výjezdní příkaz opravňující jej k přechodnému pobytu na území ČR do 23. 9. 2021. Zdůraznil, že podle § 50 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Dle jeho názoru je evidentní, že úmysl podat žádost o povolení k trvalému pobytu pojal žalobce až po vydání výjezdního příkazu a že tedy nutně věděl, že na pracoviště žalovaného se může dostavit

i bez objednání. Byť je počet termínů pro objednání logicky omezen, aby byl dán prostor i neobjednaným klientům, neznamená to, že žádost nelze podat osobně na kterémkoli pracovišti žalovaného, jejichž místní příslušnost není stanovena. Pro případ, že žaloba nebude odmítnuta pro nepřípustnost, navrhl, aby byla jako nedůvodná zamítnuta s odkazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, sp. zn. 1 Azs 26/2018.

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, žalobce s tímto procesním postupem souhlasil a žalovaný se k němu nevyjádřil.
5. Námitce žalovaného z hlediska nepřípustnosti žaloby soud nepřisvědčil, neboť Nejvyšší správní soud již opakovaně (např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19) učinil závěr, že usnesení podle § 169h odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (pozn. nyní obsahově totožné ust. § 169h odst. 5), je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a podléhá tedy soudnímu přezkumu, neboť autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Podle § 169d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (ve znění účinném od 1. 8. 2021) žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
8. Podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání

žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.

9. Podle § 169h odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. je žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu nepřijatelná, jestliže žádost nebyla podána osobně podle § 169d odst. 2, aniž zastupitelský úřad upustil od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3.
10. Podle § 169h odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.
11. Ze shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu je cizinec povinen podat pouze osobně, pokud zde nejsou splněny výjimky uvedené v § 169d odst. 3 téhož zákona.
12. Podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.
13. Požadavkem osobního podání žádosti (v posuzované věci vyjádřeným v § 169d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.) ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 Azs 26/2018-44, v němž dovodil, že požadavek osobního podání je speciálním ustanovením k ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, podle něhož je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu. V § 37 odst. 4 správního řádu je tak obsažen jednak požadavek na formu podání (písemně nebo ústně) a dále požadavek na možné způsoby jeho doručení (elektronicky se zaručeným podpisem). Ustanovení § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb. (pozn. povinnost osobního podání žádosti o povolení k trvalému pobytu je s účinností od 15. 8. 2017 upravena v § 169d odst. 1 tohoto zákona), obsahuje navíc speciální požadavek výhradně osobního doručení žádosti přímo osobou žadatele. Jedná se o speciální právní úpravu ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu, která má před obecnou úpravou přednost. Forma podání je rovněž upravena ve vztahu k § 37 odst. 4 správního řádu ustanovením

speciálním, a to v § 42 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. explicitně jako forma písemná, navíc s tím, že podání musí být učiněno na úředním tiskopisu. Právě v předepsané písemné formě podání a ve stanoveném způsobu osobního doručení spočívá specialita vůči správním řádem umožněné formě ústního podání do protokolu, kdy se podatel již z podstaty věci dostaví ke správnímu orgánu osobně, anebo tak učiní jeho zmocněný zástupce, pokud ovšem není zvláštním zákonem vyžadována osobní účast podatele u tohoto úkonu, jako je tomu v případě § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb. Nejvyšší správní soud konstatoval, že obecná úprava obsažená ve správním řádu není pro případ podání žádosti o povolení k pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. použitelná.

14. V posuzované věci se jedná o totožnou situaci, kdy zákon č. 326/1999 Sb. v § 169d odst. 1 vyžaduje osobní podání žádosti. Tato úprava je ke správnímu řádu ve vztahu speciality a jiný způsob učinění podání, který správní řád zná, vylučuje.
15. Ze žaloby a obsahu spisu se podává, že žalobce dne 23. 9. 2021 žádost o povolení k trvalému pobytu nepodal osobně, ale prostřednictvím datové schránky svého právního zástupce, aniž by byla splněna některá z podmínek pro upuštění od osobního podání žádosti uvedených v § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný proto nepochybil, pokud postupoval podle § 169h odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. Nad rámec soud dodává, že podal-li žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu osobně dne 29. 9. 2021, mezi účastníky není sporu o tom, že tato byla žalovaným přijata a řízení o ní bylo zahájeno.
16. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. listopadu 2022

JUDr. Jiří Krahula v. r.
předseda senátu